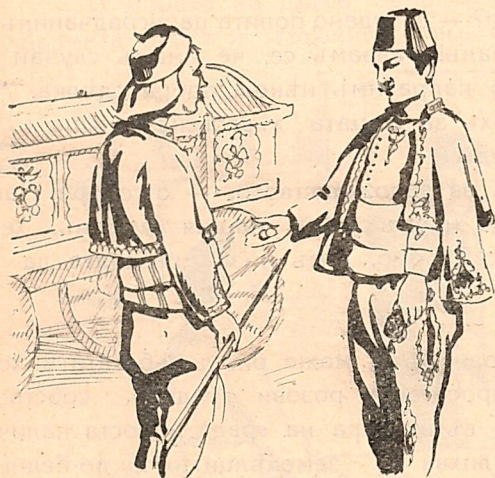

фе, да поприказватъ за търговия, култура и прочие, па даже и да поклюкарствуватъ.

Но тази сутринъ цѣлото внимание на посетителитѣ отъ кафенето бѣ заето отъ личността на току що пристигналия пѣтникъ.

А въ това време той се сбогува съ коларя, огледа заруменѣлото отъ изгрѣва небе, като че ли много се интересуваше отъ времето и влѣзе въ кафенето.

— Добро-утро, заповѣдайте! . . . — притича пѣргавиятъ кафеџия.

Пѣтникътъ се усмихна любезно, направи поклонъ на каймакамина и седна на единия край на одъра.

— Направй ми едно хубаво кафе, — обърна се той къмъ кафеџията и бавно започна да си завива цигара.

Въ кафенето настана тишина, която се нарушаваше само отъ цѣкането на часовника и лекото чукане на броеницитѣ. Всички любопитно оглеждаха неочаквания гостъ, но никой не смѣеше да зададе първия въпросъ, за да започне разговоръ. Самъ гостътъ съзнаваше това и за да прекъсне неловкостта, заговори:

— Хубаво време ще имаме днесъ. Ако се задържи така десетина дни, добре ще бжде за розовитѣ градини. . .

— Вие по търговия ли пѣтувате? — запита стариятъ хаджи Найдень.

— По търговия, — отговори непознатиятъ. — Азъ съмъ отъ Карлово, но отъ дете съмъ излѣзълъ изъ родния си градъ. Живѣя въ Цариградъ. Търгувамъ съ розово масло.

— Тука сте дошли да купувате масло, види се? — попита пакъ хаджи Найдень.

— И да, и не! — отвърна усмихнатъ гостътъ. — Ако намѣря масло на износна цена, ще го предплатя и по розоберъ ще дойда да си го взема; ако пъкъ не намѣря, нѣма да купувамъ. Стига ми, че съмъ се разходилъ изъ отечеството си.

— Така е, — намѣси се въ разговора единъ младъ мъжъ